



Рис. 3. Відхилення квадрокоптера в плані від точки старту.

**Список використаних джерел**

1. Gismeteo [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.gismeteo.ua>.
2. Технические характеристики Phantom-3 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://quadcoptery.ru/dji-phantom-3-review/#i-3>.

УДК 323.3

**НАРИС ІСТОРІЇ РОЗВИТКУ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН, ЗЕМЛЕУСТРОЮ, КАДАСТРУ В РУМУНІЇ**

**Балицька А.С.,** ст. гр. ГЗ-161

Науковий керівник: **Іванишин В.А.,** доктор геол. н., професор  
Чернігівський національний технологічний університет

У Румунії при проведенні земельного кадастру зі складу земельного фонду виділяють землі сільськогосподарського призначення, лісового призначення, забудовані або підлягають забудові, постійно зайняті водами і землі спеціального призначення (для потреб промисловості, транспорту і тощо).

Земельний кадастр в Румунії має юридичну, технічну та економічну сторони. Він спирається на всебічне вивчення землі через проведення обстежень, виявлення змін, реєстрації землевласників, оформлення і видачі господарствам земельно-кадастрових документів. Земельно - оціночні роботи націлені на вивчення різних властивостей природного середовища та їх впливу на продуктивність сільськогосподарських земель. Проводяться дослідження для встановлення кількісних зв'язків між екологією і економікою сільського господарства. На карті ґрунтово-кліматичного районування сільськогосподарських земель в масштабі 1: 500000 виділено понад 120 однорідних економічних районів площею від 100 га до 20 тис. Га. В основу ґрунтово-кліматичного районування покладені притаманні властивості ґрунтів і особливості природних умов (рельєф, клімат, гідрологія, рослинність тощо.). В рамках економічних районів проведення бонітування ґрунтів в балах за природними властивостями та врожайності таких сільськогосподарських культур, як пшениця, соняшник, кукурудза, цукровий буряк і картопля. Результати бонітування широко застосовуються для програмування меліоративних робіт, зонування і спеціалізації сільського господарства, розміщення сільськогосподарських культур, аналізу технологічних прийомів їх вирощування [1]. Абсолютно у всіх країнах-членах ЄС після реформи ринку спостерігалось зростання цін на с / г землю. А в Румунії, одному з найбільш лібералізованих і відкритих ринків, мало місце найбільше зростання цін в перехідний період. За період 2002 - 2012 роки САГР (середньорічний темп зростання інвестицій протягом певного періоду часу) ціни на с / г землю становили 37,5%, а в 2005 році, перед вступом країни в ЄС, ціна на землю зросла майже в три рази у порівнянні з 2016 роком [2].

У Румунії площа сільськогосподарських угідь становить 14 700 000 га, з яких 64% - орні землі. Майже половина населення країни (46%) проживає в селах. У структурі сільського господарства великі і середні фермерські господарства становлять близько 7% домогосподарств, які мають ~ 70% сільськогосподарських угідь; 93% с / г землі припадає на домогосподарства, які мають менше 5 га. Денаціоналізація с / г земель і відкриття ринку землі практично завершені. Спостерігається стрімке зростання цін на с / г землю, особливо після вступу Румунії в ЄС [2].

**Особливості АПК Румунії**



Рис.1. Особливості агропромислового комплексу

Незважаючи на свій природний сільськогосподарський потенціал і скорочення експорту, Румунія все ще не може задовольнити попит на продукти харчування на внутрішньому ринку. Реформи ринкової економіки та політика приватизації впроваджувалися невпевнено і без стратегічної концепції. Більшість фермерів практикують натуральне сільське господарство. Румунія входить до числа європейських країн з найнижчою продуктивністю сільського господарства. Вона має найбільшу кількість неконсолідованих ділянок на кожне господарство і найменший середній розмір ферми.

З економічної точки зору, пріоритет історичних і соціальних мотивів і партійної політики щодо макроекономічних міркувань призвів до множення кількості малих, найменших і додаткових ферм (більше половини фермерських господарств мають менше 2 гектарів землі), які виробляють продукцію для існування сім'ї фермерів, в кращому випадку можуть продавати кілька місцевих продуктів на місцевому ринку. Через це продуктивність праці та врожайність зменшилися через відсутність механізації та інвестицій, тоді як частка сільського господарства у загальній чисельності населення зросла після 1989 року з 28% до 39% (у 1995 році). Таким чином, більше третини працівників виробляють менше чверті ВВП. Структурно та за якістю продукції, Румунія ще не є конкурентоспроможною на міжнародному ринку. Ця тенденція була посилена початковою недостатньою прозорістю, імпульсом та послідовністю у впровадженні правового регулювання, що зробило сільське господарство непривабливим для довгострокових інвестиційних та виробничих стратегій [1].

Загалом, перевага суворого державного контролю над сільськогосподарським виробництвом і правами на сільську власність є загальною характеристикою різних румунських режимів упродовж усього двадцятого століття. Те ж саме стосується політичної підтримки і легітимності, які змушують політичних лідерів вибирати короткострокові рішення соціальних питань селян, нехтуючи паралельним питанням економічного і технічного питання модернізації сільськогосподарського виробництва.

#### Список використаних джерел

1. Zach, Krista (1979): "Rumäniens Bodenreformen des 20. Jahrhunderts in der parteipolitischen Diskussion – Vorgeschichte, Hintergründe, Ausblick", in: *Münchener Zeitschrift für Balkankunde*, No. 2, pp. 177-226.
2. Земельна реформа нових країн членів ЄС [Електронний ресурс] – Режим доступу <https://agropolit.com/spetsproekty/272-zemelna-reforma-novih-krayin-chleniv-yes--dosvid-rumuniyi>

УДК 323.3

## ІСТОРІЯ ВИРІШЕННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ПИТАНЬ В ЕФІОПІЇ

Ворона Т.О., ст. гр. ГЗ-161,

Іванишин В.А., д. геол.н., професор

*Чернігівський національний технологічний університет*

Ефіопія – країна найдавнішої землеробської культури і державності. Ефіопське нагір'я вважається прабатьківщиною кави і багатьох сортів твердої пшениці, які і понині є найважливішими сільськогосподарськими культурами країни [1].

Формально верховним власником усіх земель Ефіопії виступав імператор. Від свого імені наділяв землею глав феодално-аристократичних кланів, великих воєначальників, церква. Через це утворилися такі категорії земель, що належали різним верствам суспільства: коронні (власність імператорської сім'ї) і державні; маєтки, що належали (або подаровані) великим, середнім і дрібним феодалам; церковно-монастирські. На півночі країни існувала категорія земель, що належала селянським громадам (сусідсько-сільським і родосімейним), і ділянки, що знаходилися в приватній власності окремих сімей.

Напередодні революції землі розподілялися таким чином (%): землі корони і державні - 42; феодалні - 26,5; церковно-монастирські - 17,5; приватні селянські та громадські - 14. Таким чином, 86% земель країни перебували в руках правлячого феодалного клану (його чисельність перед революцією становила приблизно 1 тис. власників, разом з імператорським двором). Основну масу сільськогосподарського населення представляли дрібні селяни-орендарі. Ставка орендної плати (у вигляді натуральних повинностей і данини) практично не змінювалася впродовж століть, складаючи приблизно від 1/2 до 3/4 врожаю [2].

Спроби модернізації практично не зачіпали «традиційний» сектор агросфери, де трудилася основна маса населення і в основному застосовувалися екстенсивні методи господарювання: ручна праця (мотичне і плужне землеробство на тваринній тязі), екстенсивне кочове і виганяючі пасовищне скотарство (переважно в східних провінціях країни). Екстенсивні методи ведення господарства, низька продуктивність праці, практична відсутність механізації і застосування хімічних добрив і, нарешті, переважна система феодалних відносин не давали можливості ефіопським селянам збільшувати розміри своїх ділянок і підвищувати виробництво. Через це із загальної площі землі (13 млн. га), придатної для сільського господарства, щорічно оброблялося лише 6,5 млн. га.

Сільськогосподарський потенціал Ефіопії зазвичай оцінюється досить високо, країна здатна забезпечити себе продовольством і виробляти товарні культури на експорт. 2/3 території країни придатні для сільськогосподарського використання. Проте більше 50% цієї території займають пасовища, на яких ведеться